

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa R. K. i in.,
przeciwko KWK N.
o wynagrodzenie za pracę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2005 r.,
kasacji powoda W. F. od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 13 maja 2004 r., sygn. akt III APa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W. F. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 13 maja 2004 r., III A Pa .../04, oddalający jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 2 lutego 2004 r., VII P .../01, oddalającego powództwo o wynagrodzenie za pracę. Wskazując jako podstawę kasacji naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 241²⁶ § 1 k.p. – poprzez wyrażenie poglądu, że „powód nie mógł zasadnie budować swojego roszczenia o wynagrodzenie [...] pomimo postanowień zakładowego układu zbiorowego pracy mniej korzystnych od obejmującego powoda ponadzakładowego układu zbiorowego pracy”, jego pełnomocnik wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu

Apelacyjnego we W.”, oraz „uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego [...] i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje”. Jego zdaniem, okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest oczywiste naruszenie prawa „poprzez przyjęcie, że w sprawie nie ma zastosowania art. 241²⁶ § 1 k.p. stanowiący, że postanowienia układu zakładowego nie mogą być mniej korzystne dla powoda od postanowień obowiązującego układu ponadzakładowego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była kwestia zasadności roszczenia W. F. o wypłatę wynagrodzenia za pracę w wysokości wynikającej z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy. Podniesiony przez skarżącego zarzut oczywistego naruszenia prawa „poprzez przyjęcie, że w sprawie nie ma zastosowania art. 241²⁶ § 1 k.p.” i jego uzasadnienie w dalszej części skargi kasacyjnej sprowadza się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego, a w konsekwencji nie uzasadnia rozpoznania kasacji. Oczywiście naruszenie prawa występuje wówczas, gdy w motywach zaskarżonego orzeczenia dostrzega się wyraźny błąd w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Innymi słowy, oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 98). Nie można natomiast powoływać się na oczywiste naruszenie

prawa w sytuacji, gdy skarżący opiera zarzut tej treści jedynie na odmiennej niż to uczynił Sąd ocenie dowodów.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.